

[Rager.]

en Kendsgerning er det, at Indenrigsministeren egentlig ikke var begejstret for at faa Sager af den Art ind til Afgørelse i Indenrigsministeriet. Men jeg har paa Fornemmelsen, at Indenrigsministeren netop for at opnaa en Enighed eller for at underbygge en Enighed, der allerede dengang var opnaaet, viste den Velvilje over for Udvalgets Synspunkter at tage denne Bestemmelse ind med. Jeg takker for den og finder, at paa Baggrund bl. a. af dette var det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansens Bemærkning i nogen Grad malplaceret.

Der er i de Regulativer og reglementariske Bestemmelser, der bliver Tale om, to Arter af Bestemmelser. Der kan være Bestemmelser af rent teknisk Art og af rent ordensmæssig Art, og det er alene de sidste, der kan indankes for Indenrigsministeren. Medens ellers Spørgsmaalene i Loven i mange Tilfælde afgøres af Indenrigsministeren efter Forhandling med Ministeren for offentlige Arbejder, er dette Spørgsmaal forbeholdt Indenrigsministeren alene, idet der jo ikke inden for dette Spørgsmaal er noget, der har Interesse for Ministeriet for offentlige Arbejder.

Jeg vil gerne pege paa, at Kravet om Indankningsmuligheder er i ikke ringe Grad underbygget ved den Affære, der var ovre i Vejle, og som fandt sin Afgørelse ved den Skrivelse, som Ministeriet den 25. Oktober 1930 sendte Vejle Byraad, og af hvilken der blev afleveret en Kopi i Udvalget. Forholdet var dette, at Byraadet i Instruksen for Vejle havde indføjet en Bestemmelse, hvorefter den Installatør, som efter Byraadets Skøn gør sig skyldig i en Fornærmelse eller lignende Krænkelser mod nogen paa det kommunale Elektricitetsværk i Vejle ansat Funktionær eller mod noget Medlem af Udvalget for Værket, af Byraadet kan idømmes en Mulkt af indtil 200 Kr. og i Gentagelsestilfælde fratages Autorisationen. Dette er i Sandhed ogsaa en meget grov Mundfuld. Det er Vejle Byraad, der selv er Dommer over, om en privat forretningsdrivende, en Installatør, der er autoriseret under Elektricitetsværket i Vejle, optræder paa en saadan Maade over for et af Byraadets Medlemmer, at Byraadet skal sætte sig til at idømme ham eventuelt en Bøde paa indtil 200 Kr. og i Gentagelsestilfælde tage hans Autorisation fra ham, det vil sige berøve ham hans Levevej. Over for saa rigoristiske Bestemmelser eller Tilbøjelighed til at komme med dem er det ganske naturligt, at man siger, at der maa dog en Appellinstans til; det har Indenrigsministeren gennem dette

Ændringsforslag paataget sig at være, og det hilser jeg med Glæde.

Dette var, hvad jeg ønskede at sige til Ændringsforslag Nr. 4. Jeg vil derefter gerne gøre en Bemærkning til Ændringsforslag Nr. 11. Efter § 10, som den var affattet oprindeligt, var der ikke Mulighed for Ministeren til at dispensere ved Statsinstitutioner paa lignende Maade som i øvrigt, og jeg finder, det er en Selvfølge, at Ministeren maa have denne Bemyndigelse ogsaa.

Jeg har hermed gjort mine Bemærkninger til de Ændringsforslag, hvorom jeg ønskede at udtale mig her.

Den højtærede Minister har maaske allerede opdaget ved de foregaaende Taler, at der er ligesom dannet en Forening af Ordførere inden for de store Partier for dette Lovforslag, og vi har hver for sig forpligtet os til at henlede Ministerens Opmærksomhed, hvad de foregaaende Ordførere har gjort, og hvad jeg nu ogsaa gør, paa, at vi i høj Grad forventer, at Dispensationsbestemmelsen i § 10 maa blive udøvet paa en saadan Maade, at man ikke kommer til at gribe ind i Næringsrettigheder eller andre Rettigheder for de i Loven omhandlede Personer, som bestaar, den Dag Loven vedtages. Jeg haaber og forventer, at den højtærede Minister vil give os et imødekommende Svar paa dette Punkt.

Der er af andre Ordførere, særlig af det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersen, gjort Bemærkninger angaaende det Spørgsmaal, som det ærede Medlem selv rejste ved Sagens første Behandling, og som jeg støttede det ærede Medlem i, nemlig at der i hele den Ordning, vi her træffer, og som i Forbindelse med Stærkstrømsloven, Lov Nr. 169 af 11. Maj 1935, skulde danne en fuldstændig Sikkerhed mod, at der skete noget forkert med Hensyn til det Materiale, der er i Handelen, og den Maade, det bliver opsat paa, er et Hul, idet dette Materiale i et vist Tidsrum efter at have forladt Fabrikanten eller den autoriserede Forhandler og indtil det kommer i Hænderne paa den autoriserede Installatør, der sætter det op i Installationen, er ude at svømme. Dette ønskede vi at faa ændret, og vi opererede der med, om man eventuelt kunde lave en Ændring til Loven, hvorefter dette Materiale, for saa vidt det er til Anvendelse i faste Installationer, kun maatte leveres i opsat Tilstand. Da det kun maa opsættes af en autoriseret Installatør, havde man i Virkeligheden dermed faaet Hullet lukket.

Men, som det ærede Medlem siger,